

lighed kun komme til at gjælde meget faa, og, da Udvalget har meent, at det var principrigtigt ikke at udvide Lovens tilbagevirkende Kraft mere, end der var høist nødvendigt til Diemedets Opnaaelse, saa har jeg fra Finantsministerens Standpunkt ikke kunnet have nogen afgjørende Betænkelse ved at gaae ind paa det ærede Udvalgs Forslag til § 3. Jeg skal kun endnu tillade mig den Bemærkning med Hensyn til samme, at det, som ogsaa af den ærede Ordfører selv antydet, efter den Redaction, der er valgt, kunde synes noget tvivlsomt, om ogsaa en streng Fortolkning af Udvalgets Forslag vilde lede til, at virkelig den derved tilføjede Præscription kom til at finde Sted. Det er nemlig ikke udtryffeligt i Forslaget tilføjet, at det er med tilbagevirkende Kraft, at Præscriptionen skal finde Sted for de i Forslaget nævnte Obligationers Bedkommende, hvilket jeg ikke behøver nærmere at udvikle, efterat den ærede Ordfører selv har omtalt det. Jeg er imidlertid kommen til aldeles det samme Resultat som han, nemlig at Domstolene i paakommende Tilfælde, om end gennem en mere indirecte Slutning, nødvendig maae komme til at see, hvad der ved Forslaget er meent, og til at forstaae det paa samme Maade, som den ærede Ordfører og jeg ere enige om, at det skal forstaaes. Der- som det nemlig ikke var Forslagets Mening, saa vilde jo de Ord i Slutningen: „inden Udgangen af Aaret 1872“ være fuldkomment meningsløse. Jeg antager altsaa, at Domstolene i ethvert mødende Tilfælde, tilmed naar henføres til de Udtalelser, som her ere fremkomne om Sagen, ville vide, hvad Meningen er. Jeg skal derfor blot tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overveelse, om det maa skee ikke endnu kunde finde en for det selv tiltalende Tilføielse af et Par Ord, der kunde gjøre det aldeles utvivlsomt, at Meningen med § 3 er at gjøre en Undtagelse fra Reglerne i §§ 1 og 2.

Udsig: Da den høitærede Finantsmini-

ster har erklæret sig enig i Realiteten af Udvalgets Undringsforslag under Nr. 2 til § 3, skal jeg ikke røre nærmere derved. Men jeg kan dog ikke Andet end slutte mig til den Genstilling, der skee fra den høitærede Finantsministers Side til det ærede Udvalg om at foranledige en noget forandret Redaction af Forslaget for at bevirke en i mine Dine nødvendig Tydeliggjørelse af, hvad det egentlig er, der er Meningen af den forandrede Affattelse, som deri indeholdes. Den høitærede Finantsminister betragtede Forslaget som indeholdende en Realitetsforandring, hvorimod Udvalget betragter det som en Redactionsforandring. Udvalget siger i Betænkningen, at det i Forslaget vil udtale i en positiv Form, hvad der i Lovforslaget er udtalt i negativ Form. Naar man seer paa den forskjellige Affattelse, som § 3 har i Udvalgets Forslag og i Regjeringsforslaget, saa synes der rigtignok at være en meget væsentlig Forskjel tilstede. I Regjerings Forslag fremtræder § 3 nemlig som en Undtagelse fra Bestemmelserne i § 1; i Udvalgets Forslag fremtræder den derimod som et Tillæg til Bestemmelserne i § 1. Men deraf synes jo dog egentlig at følge, at, naar de to Bestemmelser alligevel skulle og kunne gaae ud paa det Samme, saa maa Muligheden deraf hidrøre fra, at Udvalget forstaaer § 1 paa en anden Maade, end Lovconcipisten har forstaaet den. Det er jo ogsaa blevet bemærket fra den høitærede Finantsministers Side, at der finder en saadan forskjellig Forstaaelse af § 1 Sted. Men, naar det er Tilfældet, saa synes det mig, at det vilde være rigtigt, om det ærede Udvalg satte sin Forstaaelse af § 1 ind i selve denne Paragraph. Ellers udsætter man sig jo for, at Mange fremdeles ville forstaae § 1 saaledes, som den er bleven forstaaet fra Lovconcipistens Side, og saaledes som jeg — det tilstaaer jeg — ogsaa har forstaaet den; jeg seer ikke rettere, end at Paragraphen egentlig naturligen maa forstaaes paa den af Lovconcipisten antagne Maade. Tingene er jo nemlig den, at det ifølge Ordene i § 1 hedder,